

Det andet Hus.

af
Harvey J. O'Higgins
og
Martha Andersen.

Oversat
fra „Definitor“ for „Danstereen“
af
Johannes Damgaard,
Chicago, Ill.

(Fortset.)

Jeg var glad, da jeg fandt ud, at Esther ikke var hjemme; men hvis Søster Woodward var mistænksom overfor min Hjalp, viste hun det ikke. Hun bar sin Sorg tappert og uden at klage, som hun havde baaret saa meget i sit lange Liv. Hun var taknemlig for, hvad jeg gjorde. Jeg var overrasket og rørt over hendes Tiltro og Hengivenhed til mig og ønskede, at jeg virkelig kunde gøre noget for at hjælpe og trøste hende. Hun sad saa taalmodig ved sit Vindue, saa modig under Lidelserne, med sit stakkels gamle Hoved, der kun var lidt højt, og sit føle synkede Ansigt. Jeg lagde min Arm om hendes Hals, bøjede mig ned og sagde: „Er der intet, jeg kan gøre for dig?“

Hun var taav, men jeg sølte en lille Bevægelse, som om hun vilde tale, og hendes knyttede Haand i Skødet aabnede og lukkede sig nervøst. Til sidst sagde hun: „Martha! Derfor du vilde — Der er en Ting jeg har ønsket at tale om; men jeg har ikke kunnet. Du ved, der findes Sorger, der er værre end Døden. Det er haardere at se sit Barn lide hver Dag, end at give dem til vor himmelske Fader — til Fred og Hvile.“ Jeg vidste, hvad hun mente, og jeg saa hende trukket mig lidt tilbage fra hende, for hun rejste sig og greb med sine tynde Haender om mine Fingre. „Det er min Søster — min stakkels Pige. Du ved ikke, hvor hun ligger. Hun er død. Hun vilde aldrig bede om Medicin; men hun behøver den. Hun fortalte mig en Gang, at du ikke vilde tale til hende, og at det saarede hende, selv om hun prøvede at skjule det. — selv for mig. Hun er en god Pige, Martha! Hun er en god Pige. Du gjorde alt, hvad du kunde for mit døde Barn, og du ikke —“

Dele min Hengivenhed for Ruth røre sig i mit Hjerte. Jeg saa forbi de taagede og iverige Øjne. Jeg sagde: „Du ved, at jeg ikke for alt i Verden vil faare dig; men du ved, hvor højt jeg elsker Ruth. Hun er den forurettede. De kunde begge have været lykkelige. Esther kunde have ægtet en anden. Hun er smuk — og du siger, hun er god. O, hvorfor skulde det være Ruths Mand. Jeg syntes mig selv grusom, da jeg saa hendes Taarer, og troede hun vilde vende sig fra mig i Brede; men hun havde lært at bære Smerte. „Taf, føre, føre“, græd hun, „du fortæller det ikke. Jeg har lidt og set andre lide for, hvad vi troede, var Ret. Esther lider saaledes nu — for sin Samvittigheds Skyld, som alle de andre. Din Bedstefader gik i Hængsel, fordi han troede, at Polygami var ret og praktiserede det. Sam anser du for en Selt. Kære, det var din Bedstefader, der bragte os ind i Kirken. Jeg har altid holdt af Jøll, der bar jeres Navn. Derfor vil jeg ikke have, at du skal forurette Esther i dit Hjerte. Du elsker Ruth, men du skal være retfærdig overfor Esther. Jeg vilde ønske, du vilde besøge hende. Jeg ønsker, du skal høre Sandheden om hende.“

Jeg var lige ved at sige, jeg er ikke Esthers Dømmet; men sølte mig stødlig overfor mig selv. Jeg havde hørt hende udtalt. Jeg lovede Søster Woodward at besøge hendes Døder.

Hun fortalte mig, at Esther levede i B —, hvor hendes Barn var født, og hvor hun kendte under Navnet Søster Gran. Hun og hendes Mand George Easton havde været bange for at lade hende blive i Salt Lake City, hvor hun var kendt af fremmede saa vel som af vort eget Folk.

Han turde ikke bestutte hende med sit Navn, og sit Pigenavn kunde hun ikke bruge, da Barnet var kommet. Saa vendte hun tilbage til B —, hvor alle var Mormoner. A — var kun nogle faa Mil fra Salt Lake City og er en fremadstræbende lille Landsby. Efter vor Maalestok til det nye Vesten, er den gammel, for dens Beboers Plantager var blandt de første, Banerbrøderne plantede. De fleste Huse er byggede i en Stil, der var almindelig i de første Dage. De er byggede af raat tilhugne Cementsten eller forbrændte Mursten. Den foraarne prænger Krughaaberne med deres gule og hvide Mønstre. Om Sommeren er Havenne livlige med gammelblå Blomster og Birancker, der slinger sig op ad Murene. Men jeg rejste bærned en sen Novemberdag. Alle Mønstre var borte; Træerne var nøgne, og de brune Birancker klængede sig forsviolet til de gamle grumme og daarlige Huse, der rystedes af den kolde Vjergvind, som sejlede igennem Gaderne. Jeg var bleven valgt til at besøge vort Hjelpeforlyst i B —; og var i Hjelpe med to af de ældre Søstre fra Salt Lake City bærned. Men under Væderne, Bønnerne og Esthers Høstidelige Fortællinger og under den vaalsfænde Synning for de fattige, tænkte jeg stadig paa, at Esther var i Bhen, og at jeg havde lovet hendes Moder at besøge hende.

Modet sluttede sent om Eftermiddagen. Nere af Søstrene indbød os til at spise til Aften og tilbringe denne hos dem i deres Hjem. Mine Hæller tog imod Rindbødelsen; men jeg taffede og gjorde mine Undskoldninger og bad om at blive vist til Grans Hjem. Husket blev mig ubøjet, og jeg gik hen imod det, idet jeg undrede paa, hvad Esther og jeg vel kunne sige til Trøst og Hjelpe for hinanden.

Det var et lille, smudsigraat Hus. Da jeg kom til Raagen, var jeg uvilig til at gaa ind og lade, medens jeg ifaldbetvinget saa paa Vinduerne. Nogen saa ud. Jeg gik langsomt frem paa den nævne Sti, der var beoøst med Ukrudt, og saa, at det var Esther, som stod hidelæns ved Vinduet og saa med Nyggen til mig over sin Skulder mod Vjergene. Hun bar noget i sine Arme og saa mig ikke. Jeg bankede paa Døren. Hun aabnede den selv. Det var Barnet, hun holdt.

Jeg havde set tænkt, hun saa sig ud. Nu saa jeg Mærkerne af mere end en legemlig Smerte. Den fine Hud under hendes Øjne saa hvelig ud og havde en unaturlig Farve.

Udtruffet om hendes Mund havde skiftet fra Stolt-hed til Sammenpressethed. Hun kendte mig med en ringe Overraskelse, der gik over til en taav Forventning.

„Esther!“, sagde jeg: „Din Moder bad mig om at besøge dig, og jeg lovede det.“

Hun aabnede Døren noget højere, for at jeg kunne komme ind; men da hun trak sig tilbage, knugede hun Barnet tættere ind til sig. Jeg traadte ind i Frontdøren — der var ingen Entré, — og Esther lukkede Døren med Skulderen og stod alvorlig, taav og naagstfri.

Jeg sagde: „Derfor du ikke bryder dig om at se mig“

Hun trak Sjælet, der var gledet ned af Skuldrene, op, og sagde, uden at forandre sit stirrende Blik og ganske langsomt, at hun havde ønsket at se mig, og opfordrede mig til at sidde ned. Efter at hun havde set mig sætte mig i en gammel Gøngestol, gik hun hen til Vinduet og saa ud.

Jeg sølte Bærelsets Tomhed, uden at se mig om, ligesom jeg pludselig sølte Tomheden i hendes Liv, uden farlig at tænke paa det. Begge Dele gjorde mig bestemt og tung om Hjertet.

„Nu da du er her, ved jeg snart ikke, hvad der er at sige,“ sagde Esther.

Jeg vidste, at hun altid havde været glad ved Søger og Villeder; men der var ikke en Bog, selv paa Verdet, hvor der kun laa noget Styk, en Arbejds-kurs og en Skaal med en Æle i. Der var ikke et Billede paa Bæggene, kun det salnede Papir, hvor Mønstrene var løbet ud. Det var altsammen saa forfælligt fra hendes Moders hyggelige og bekvemme Hjem — selv i Soragens Tid — at det bragte de Ord, jeg vilde have sagt, om hendes Moders Resignation, til Taaohed. „Der er Sorger værre end Døden.“ Nu erfarede jeg det.

Hun havde vendt sig om og sagde: „Jeg ved, at du dæbler mig næsten ligesaa haardt som Ruth gør. Jeg har prøvet paa ikke at hende mig om det; men jeg kunde ikke lade det være. Da jeg gjorde, hvad jeg anfaa for Ret, troede jeg, at jeg kunde udholde alt: Misforstaaelser, Rangsel og alt andet. Men“, — hun saa ned paa Barnet i sine Arme og sluttede med et langt Suf — „jeg kan ikke udholde det.“

Jeg indblettede høstigt: „Derfor jeg har begaaet en Uretfærdighed imod dig, er jeg meget bedrøvet.“ Hun saa op pludselig som til en hurtig Udfordring. Paa det Blik svarede jeg: „Men jeg fortaar ikke, hvorledes du kan retfærdiggøre dig selv. Det var imod Kirkens Love saavel som mod Landets Love. Og du odelagde hele Ruths Liv.“ „Og mit,“ raabte hun. „hvad siger du om mit?“ Hun ordnede igen noget ved Sjælet og kastede Søvedet tilbage: „Nej, det gør ikke noget for min Skyld; men jeg kan ikke holde det ud for Barnet. Du maa forklare hende. — Hun maa ikke“

„Hvem? Ruth?“
Hun sank grædende ned i en Stol, der stod bagved hende, og sagde: „De maa ikke hade min lille Dreng. Derfor der skal hende mig noget, vil de lyve for ham. Han vil komme til at hade mig og lære at dæble mig. Jeg maa saa dem til at fortælle det. Mit Barn, mit Barn.“ Barnet begyndte at sfige ved hendes Armes Træk. Jeg gik hen til hende at Medlidenshed. „Og ham til mig. Din Graad gør ham bange. Lad mig saa ham. Grad nu ikke. Og ham til mig.“

Hun tværede hans lille Røde, forvredne Ansigt med det ene Hjærne af sit Stal. Jeg var bange. For at berolige hende, sagde jeg: „Hvor han dog er en kær og smuk Dreng! Hvor han ligner dig! Hvor meget vejer han?“ Hun svarede mig med et smil og stin-nede gennem Taarerne. Og medens jeg puslede med ham, talte hun om hans Bæred og barnlige Dæder, — at han kun skreg, naar han var sulsten, at han sov saa godt om Natten, at han maatte vække ham, for at han kunde faa noget at spise, og at han i Timovis kunde sige og se høstideligt op paa hende. Hendes Ansigt var bleven mildt. Jeg havde, uden at vide det, funden Vej-en til hendes Hjerte og Tillid.

„Han har foraarlaget en stor Forandring hos mig,“ sagde hun. „Jeg tror underinden ikke, jeg var naturlig, før han kom. Plejede du ikke ogsaa at tænke, at jeg var anderledes end andre Piger? Hun betragtede mig hele Tiden freagtom. Jeg sad ned og lod Drengen hvile i mit Skød, hvor ha saa og saa med Interesse paa det fremmede Ansigt over sig. „Jeg syntes, du var alvorligere og mere religiøs end vi andre,“ svarede jeg. „Selv da I var unge,“ sagde hun. „Havde I eders Skæbener, ikke sandt? Jeg tror aldrig, jeg tænkte paa Skæbener eller Ulykke. Moder plejede at være led af det. Hun vilde have, at jeg skulde gaa til Skole. Hun talte, som om hun lige selv havde gennemgaaet det altsammen, fordi det var blevet gjort levende ved hendes ensomme og langfærdige Tanter. Hun talte til mig om Giftermaal. Jeg kunde ikke lide det eller Tanken om det. Jeg vilde leve hos hende hele mit Liv, og — ja, jeg var religiøs. Jeg var det, lige fra jeg var Barn. Jeg antager, det var det, der gjorde det. Jeg plejede at være saa lykkelig ved at synge i Tabernaklet, at jeg kunde græde. De plejede at prædike om Verdens Sletthed og Sorger, og jeg sølte mig udenfor al dette. Jeg tænkte, jeg maatte skulde være Suf-tru i Evigheden og først vies til en eller anden god Mand i Himmelen. Men har du nogen Sinds tænkt, at Ulykket var en Del af Verdens Sorger og Undskab?“

Jeg svarede med nogle almindelige muntre Bemærkninger om Ulykket som en Kvindees største Lykke. Jeg sølte, som om jeg bevarede en ung Piges første Spørgsmaal til sig selv.

„Ja!“ sagde hun, „det sagde Moder ogsaa. Det var mig, der var underlig.“ Hendes Ansigt forværredes med Tankerne. „De sagde, at jeg burde gifte mig for Princippet Skyld, selv om jeg ikke brød mig om det. Det var ikke Moder! Søster A —, sagde det — første Gang — da jeg var med hende paa en Tur fra et Sted til et andet for at gøre Kirkearbejde. Hun sagde: „Har du ikke tænkt paa, at du kunde tjene Kirken bedre ved at gifte dig? Du ved, vi tror ikke om Skatolikerne, at vore Piger skal være Konner.“ Og saa sagde hun: „Det er en Stam, at du ikke levede for nogle faa Aar siden. Du vilde have været en udmærket Suf-tru i et Hjeragstefab. Du kunde have styrket Kirken ved at hjælpe at opretholde det guddommelige Ulykket-skabssystem.“ Hun havde senket Stemmen for at gen-tage de Ord, der foraarlagte den første lille Fritælle. Hun stirrede ud for sig, idet hun misforstået traf sine sorte Hjenbryn sammen.

Det var blevet mørkt, og jeg sad i Stoggen med det sovende Barn paa mine Arme.

Hun fortæller med, nærmest for sig selv, at samle Stykke for Stykke, Karlagene til sit Bedrag, i en jævn

tankefuld og ubevidst aabenhjertig Tone. „Saa, en Søndag Aften talte en af Brøderne om Polygami ved et af vore Belyselsesmøder. Han sagde, at han ikke fikert, at Gud igen vilde indføre det blandt vort Folk, og at „de sidste Dages Hellige“ derigennem skulde rede hele Verden for Ondskab og Fordærvelse. Han fortalte, hvor rene og uegennyttige Menneskene blev gennem de polygamiske Slægtsfaber. Han sagde, at Kvinderne, som havde levet i Polygami og dem, der skulde leve i det, var Trøstehjælper, og at de af Gud var bestemt til at blive Mødre til de ædleste blandt de Kvæder, som vendte paa at komme ind i Verden. Den næste Aften var George. Jeg har kendt ham, fra vi var Børn, men aldrig fortroligt. Jeg har aldrig set hørt ham tale ved noget Møde. Jeg syntes aldrig, at jeg nogen Sinde havde hørt nogen tale saaledes med Guds Navn. Hans Stemme lød saa troværdig. Hans Ansigt syntes at lyse, da han frembar sin Overbevisning om Troens Sandheder. Og da han talte om vore Brøders Døre for deres Tro, — særlig deres Tro til og Udøvelse af Polygami, — om, hvorledes Kvinderne havde taalt Verdens Foragt, som langfærdige fra deres Hjem, og hvorledes Mandene hellere var gaaede i Hængsel end fornaagte Sandheden, brændte mit Hjerte af Kærlighed til disse Mødre, og Taarerne løb mig ned ad Ansigtet. Siden den Tid har jeg ikke tænkt mig George Easton som en af de andre Mænd. Jeg sammenlignede ham med Sankt Paulus og tænkte jeg efter lidt kun paa ham under dette Navn. Jeg saa ham hyppigere. Vi var tit sammen til Søndagsforelesninger. Og jeg begyndte at tænke mig bestemt for ham for Tiden efter denne. Til sidst fortalte jeg Moder, og hun talte til Rader om det, og han nævnedet det for Bisoppen.

„Jeg ved ikke, hvordan jeg mærkede, at George vidste det,“ sagde hun saa alvorligt, som en ung Kone, der genkalder sig sin Kærligheds Dage. „Jeg tror, jeg gættede det af hans Opførsel overfor mig. Ofte, naar vort Arbejde gav ham Lejlighed til det, talte han til mig om vor Tro Sandhed og Stæthed. En Aften fulgte han mig hjem efter et Søndagsforelesningsmøde. Vi spidserede langsomt under Træerne. Udvalgte sagde han: „Efter, du er en ædel Pige. Du er bestemt til at gøre store Ting her og faa en høj Ære heretter. Du vil skine som en klar Uldsten i en god Mandes ægteskabelige Kængerige. Jeg vilde ønske, jeg selv var værdig til at ægte dig.“ Jeg blev bange for den Glæde, der kom over mig, — og Tvivlen. Jeg satte ham højere, end jeg havde troet, jeg kunde sætte nogen Mand. Men jeg var bange for at tænke — for at spørge mig selv, om der var noget mere end Agtelse for ham. Den Nat bad jeg Gud vise mig min Vidsbej. Skulde jeg ikke her og fornes i Evigheden. Eller —?“

Hun knugede lidenskabeligt sine Haender mod sit Brøst. „O, hvorledes skulde jeg vide. Hvorledes skulde jeg vide, hvad det betød. Hvad var jeg ved at gøre? Jeg har aldrig set effert nogen Mand udtagten min Fader og mine Brødre. Jeg kendte det ikke. Jeg forstod ikke.“

Hun syntes at tvinge et Strig af Fortvivlelse og Anger tilbage ved at presse Haenderne haardt imod Brøstet. Efter et dybt Vanddræt, fik hun sin Selvbeholdelse igen. Hun lod Haenderne hvile og fortsatte i en monoton Stemme: „Saa døde Søster C —. Hun døde bludselig. For Begravelsen lod de alle os, der havde haaret hende nær, vide, at hun havde været en ulykkelig og viet Guds Præstinde, en Dronning i Evigheden, — en polygamisk Suftru. Jeg havde beundret hende saa meget. Hun havde været et af mine Idealer. Hun var en god Kvinde. For mig syntes hun at være en Engel. Begravelsen i Kirken er den smukkeste, jeg nogen Sinde har set. Nogle af os, der kendte hendes Gemmelighed, var hvidskæbte og sad omkring hendes hvide Hjelstykke med store Brudebuketter i Haenderne og sang Sionssangene. Fra Pulpituret saa Kirkens Apøstle og Profeter ned paa os. Broder Smith talte om hendes Livs Renhed og om hendes ifre Opstandelse blandt de sidste Dages Hellige. Han sagde, at hun havde valgt den gode Del, og at hendes Liv vilde blive førre end nogen menneskelig Tunge kunde udvise, — førre end den menneskelige Fortiaand kunde fortaar, eller menneskelig Haab kunde fatte. Han sagde, at Søster C —, før Jorden blev skabt af Gud, var bestemt til at hjælpe en Profet til at genoprette den fælsende Regel. Hun var blevet trefald og havde faaet en høj Plads i Evigheden for sin Hengivelse. Hun skulde for evig regere som en Dronning ved Faderens højre Haand, og Kvinder med mindre Kærlighed, skulde være hendes undergivne, uden Mand og Børn. Vi der havde omkring Aften, vidste, hvad han mente. Hun fundgjorde Hjeragstefabets Hellighed og Rødbøndighed. Det syntes mig som en Befaling, da han, idet han saa ned paa os, raabte med sin skarpe Stemme: „O, Kirke Søstre og Døtre gaa nu hen og gør ligesaa.“ — Jeg syntes, at derfor jeg ikke adlød, vilde jeg fortabes.

Det var et Skald for dette Liv. Jeg skulde ikke vente og først blive Georges Suftru efter Døden, i Evigheden. Jeg skulde troste alle menneskelige Love og Verdens Fordømmelse for at betrede den Sti, der havde ført Søster C — til Hellighed.

Broder Smith kom ned fra Pulpituret, medens vi endnu sad om Aften. Han trøttede os hver især i Haanden. Da han naaede mig, blev jeg bleg. Han hviskede: „Søster Woodward, er du rede til at adløde?“ Jeg kunde ikke svare. Jeg saa paa ham. Han forstod og trøttede min Haand.

Hun trakke Armene i Bejret og lod dem fiske falde ned igen. Jeg kunde ikke se hendes Ansigt, det var kun en bleg Blet i Mørket. Kort efter fik jeg at vide, at de havde talt om det, og at George med Tilfredshed havde antaget mit Tilbud. Ingen sagde det til mig; men jeg forstod det af den sørgmodige Maade, hvormed Fader saa paa mig. Jeg forstod det af Moders underlige Opførsel. Det undrede mig, at George ikke kom til mig. Jeg ventede og ventede. Jeg ventede i en Slags Bedøvelse. Jeg undrede hvad der vilde ske med mig. De var alle saa venlige.

Engang, da jeg mødte Broder Smith, saa han paa mig med en triumferende Anerkendelse, saa at mit Hjerte skulnede ved Tanken om, at Gud havde udpeget mig til en fælsende Præstinde. Og jeg ventede.

Moder lagde en Dag: „Nogle af Søstrene rejser til Mexico til nogle Møder. George ønsker, at du skal tage med. Na! mit Barn, jeg beder om; at du maa blive lykkelig. Du gør Guds Vilde, og han vil vide at velsigne dig.“ Men min Fader tog mig i sine Arme, og sagde: „Min lille Pige, vil du virkelig tage af Sted. Fortal din Fader det. Det er ikke for sent

endnu. Derfor du kun siger et Ord, skal jeg stande det hele. Der er nu ikke bange. Saa længe jeg lever, skal ingen være uvenlig imod dig.“

Jeg kunde intet sige. Og hvad skulde jeg vel have sagt. At jeg ikke ønskede at blive Georges Suf-tru her og for evigt, — det vilde være Ulykke. At jeg ikke vilde adlyde Gud, — det vilde være Gudsbe-spøttelse.

Til sidst sagde jeg: „Fader, det er godt, som det er, jeg ved, hvor god og venlig du er; men jeg ønsker at tage hen til George.“ Han slap mig og vendte sig bort. Jeg undrede mig over ham og undrede endnu, da han om Aftenen bad højt: „O, Gud, led din unge Tjenerinde med din store Bismod, gør du al Ting klart for hende og lad hende ikke ledes paa Uveje af nogen forfærdet tænkende Raadgiver.“ Jeg forstod ham endnu ikke.

Hans Bøn og Suf, da jeg aflog hans Hjelpe var den eneste Advarsel jeg fik. Men Gud lagde intet. Hun gættede med en dyb, haas og tom Stemme: „Gud talte ikke.“

Hun lænede sig med Armene paa Stolen, hvori hun sad og støttede Søvedet i sine Haender, idet hun spredte Fingrene omkring Tindingerne. Hun fortsatte næsten med Selvforagt i en død Tone: „Søster G — fulgte med mig til Mexico. Hun oversete mig stadig med sine Udsonstninger. Hun kystede mig Morgen og Aften, — og naar hun præsenterede mig for nogle Brødre eller Søstre, gjorde hun det paa en unaturlig Maade, med saa megen Hoffen og med en ejendommelig Mine. Og hun vilde kun tale om Polygami, den hellige Forordning. Hun tog sig flere Friheder med min kostbare Gemmelighed, end min egen Moder havde gjort.

Hvis noget kunde have standset mig —; men nej. Jeg var paa Vej til jordisk Lykke og himmelsk Op-hjælfelse.

Da jeg mødte George i Colonia Diaz, var han rolig og bleg. Han hændte mig fra Bisoppens Hus. Vi spadsereede lidt udenfor Settlementet, hvor vi mødte en Apøstle. Jeg lovede aldrig at fortælle hans Navn. Nu er han død. Gud maa dømme ham.

Han bad mig give George min højre Haand. Derefter gav han mig til George, — for Tiden og Evigheden —, med den Naag Gud havde tildelt ham.

Jeg gik tilbage til Bisoppens Hus som Georges Suftru, hans anden Suftru og som en Præstinde for Gud.

Der fulgte en lang Taaohed. Jeg vidste, at hun græd. Saa lagde hun i en afbrudt Hoffen: „Jeg var lykkelig. Hvor vil gifte alle saa gode imod mig. De syntes alle at vide det, uden at det var dem fortalt. Ingen spurgte. Ingen adboerede mig. Gud! Jeg var saa lykkelig!“

Hun kaldt paa Ane paa Gulvet. Jeg lagde Barnet paa en Stol og fandt hende, efter at jeg i Mørket havde famlet mig derover, i et Anfald af Beldelse, og jeg troede hun var bleven vanvittig; da jeg forstod, hvad hun hviskede. Jeg —

Det er mig unaturligt at sfige om det. Hun vilde ikke høre paa mig, og jeg kunde ikke rejse hende. Det var Barnet, der gjorde det. Hun begyndte at slynke, da jeg lagde ham paa Stolen, og nu skreg han højt. Jeg tog ham og gav ham til hende. Hun kompeede for at rejse sig, greb ham og saut saa gode imod mig. De trøttede ham med forvirrede Skærtegn. Det syntes mig, som var vi alle tre blevne vanvittige i dette Mørke.

Jeg husker ikke, hvordan jeg nogen Sinde fandt Tandstikker og fik Lampen tændt. Jeg lod Lyset saa jeg hende sidde paa Gulvet med det fulnne Barn ved Brøstet. Søvedet havde hun lagt paa et Stolstøbe og hendes Haar, naadt af Taarer, hang ned over hendes Øjne. Jeg hjalp hende op at sidde, tørrede hendes stakkels hvide Ansigt og ordnede hendes Haar; da jeg derefter kystede hende, saa hun paa mig med en begyndende Tilbagevenden af Fortiaanden og lukkede saa Øjnene igen. Jeg tog min Hat og mit Overtruffe af og gik for at finde Søstrene. Jeg vilde finde noget at spise for hende og derefter saa hende i Seng. Det syntes mig det bedste, jeg kunde gøre.

Søstrene havde det samme uhyggelige Præg som Dagligstuen. Der var ingen Gardiner for Vinduerne, kun nogle gamle grønne Rullegardiner bundet op med Sølskaar. Søstretøjstet fyldte ikke en Øjde. Dønen var ruten; paa den hang noget af Barnets Tøj til Tørring. Alt var rent; men saa hart, og der var slet intet tegn paa en Susmoders færlige Naand.

Jeg kunde tænke mig, hvorledes hun mekanisk gik omkring og gjorde Arbejdet i sine sørgmodige Tanter. Det haabløse Trøst af det altsammen kom bludselig over mig, og jeg mærkede, at jeg blev fog og hvimmel.

Jeg dækkede Bordet og fik Aften til at blusse op igen; men hele Tiden lod det indeni mig om og om igen: „Det er forfærdeligt! Det er forfærdeligt!“

De var begge givet lige store Døre — hun og Ruth. Jeg hørte hende lægge Raagen til Sengs i det indberste Bærelse, og jeg lagde til mig selv, at nu maatte hun ikke faa Lov at tale mere. Men da hun taav kom ind med et Ansigt, hvori den mest forvildede No var præget, forstod jeg, at det vilde være til ingen Nytte, at tvinge hende til at være stille.

Hun sagde: „Fortal Ruth, at jeg først begyndte at fortaar, hvad vi havde gjort, efter at George var vendt tilbage fra Mexico. Da læste jeg noget i hans Bje om det. Samvittighedsbæg; vi sølte os begge skyldige. Han var ædel imod mig, men ikke den samme som før. Jeg var for stolt til at spørge, og han lagde intet. Jeg tænkte, det vilde gaa over igen.“

„Tal ikke om det nu“, indblettede jeg. Hun rystede paa Søvedet. „Du maa saa Ruth til at fortaar det. Jeg troede, det vilde blive godt med Tiden. Og da Barnet blev født, og George knælede ned ved min Seng og bad for os alle, troede jeg, at Gud hørte det, og vaagede over os, — og at han vilde hjælpe os.“

Barnet blev født her i dette Hus. Jeg holdt det skjult, og da vi blev i Stand til at gaa ud, viste George sig aldrig sammen med os. Underinden var der Dage imellem, at han kom hærned. Jeg begyndte at se, hvordan mit Liv maatte blive, — uden Hjem og Ulykke, kun en Slags hellig Uvlykke med mange Døre. Hun haandterede nervøst Rønden, i hvilken jeg varmede nogle tørre Stuffer. Jeg tog Glassen fra hende og bad hende sætte sig ved Bordet. Hun ad-lød mig mekanisk.

(Fortætt.)